

Vzpoura úrazům: Příběhy, které otevírají oči – 23. 10.

V pátek 23. října 2026 se na naší škole uskutečnila edukační beseda pro žáky 5. – 9. ročníku s ambasadory Všeobecné zdravotní pojišťovny (VZP) s názvem Vzpoura úrazům. O své životní příběhy se s námi přijeli podělit lidé, kteří po vážných úrazech skončili na invalidním vozíku. Jejich vyprávění nám přiblížilo život s hendikepem a ukázalo, jak moc se může člověku změnit život během jediného okamžiku.

Beseda se věnovala nejen obecným informacím o životě na vozíku, ale především osobním zkušenostem přednášejících. Každý z nich měl svůj vlastní příběh a důvod, proč se na vozík dostal. Příčinou mohly být například sportovní úrazy, autonehody nebo nehody při práci ve výškách. Společné však měly jedno – vážné poranění páteře a míchy, které jim navždy změnilo život.

Velmi silný byl příběh ambasadora Davida, který se věnoval motokrosu a dokonce reprezentoval Českou republiku. Při jednom z tréninků však nešťastně upadl a další závodník mu ve vysoké rychlosti přejel hrudní páteř. Následovalo náročné období a osm měsíců rehabilitace. Jeho příběh nám ukázal, že ani zkušenosti, talent a láska ke sportu člověka neochrání před nečekanou nehodou.

Přednášející nám vysvětlili, že poranění míchy mívá trvalé následky a často se nedá úplně vyléčit. Každý rok si v České republice poraní páteř přibližně 200 lidí, přičemž podle informací z besedy by se zhruba 90 % těchto

úrazů dalo předejít. I proto je důležité dbát na bezpečnost, nepřeceňovat své schopnosti a dodržovat pravidla při sportu i dalších činnostech.

Život na vozíku přináší mnoho překážek, které si zdravý člověk často ani neuvědomuje. Velkým problémem mohou být například schody nebo dlouhé sezení, které může způsobovat bolestivé proleženiny. Proto se používají speciální sedáky. Po úrazu se člověk musí znovu naučit řadu běžných činností, jako je jídlo, osobní hygiena nebo ovládání vozíku. Náročná není pouze fyzická stránka, ale také psychika. Vyrovnat se s tak zásadní změnou života vyžaduje hodně času, trpělivosti a podpory okolí. Důležitou roli při návratu do běžného života hrají rehabilitační zařízení a odborná péče.

Přesto život na vozíku nemusí znamenat konec samostatnosti. Lidé s hendikepem mohou pracovat, založit rodinu, věnovat se svým zájmům a žít plnohodnotný život. Pro některé z nich je velkým symbolem svobody možnost řídit automobil a být nezávislý na pomoci druhých.

Beseda nám ukázala, že za každým člověkem na vozíku se skrývá jedinečný životní příběh. Nikdo z přednášejících se s vozíkem nenarodil a nikdo z nás neví, co ho v životě čeká. Stačí jediná chvíle a všechno může být jinak.

Úraz si nevybírá. Měli bychom si proto vážit svého zdraví, chovat se zodpovědně a nepodceňovat rizika. Zároveň bychom si měli uvědomit, že hendikep člověka nedefinuje a že i přes těžké životní překážky se dá žít naplno.

Ing. Bc. Marie Hrdinová

